

Vaimoke

Sen paremmin nykysuomen sanakirja kuin oikolukuohjelmakaan ei sanoja vaimoke eikä mieheke tunne. Kuitenkin suomalainen ymmärtää niiden merkityksen. Ei oikein vaimo eikä mies, mutta vähän sinne päin.

Hilja Valtonen kirjoitti romaanin Vaimoke ja osallistui myös elokuvan Mieheke käsikirjoittamiseen. Mukavasti rullaavan Vaimoke-foxtrotin taas sävelsi Harry Bergström romaanin pohjalta purkitettuun menestyselokuvaan. Kaikki tämä hauska tulee 30-luvulta.

Kaksikymmenvuotisen taipaleensa kunniaksi Kirakka palasi siis perusteelliseen kesäteatterihömppään. Se pitänee varmimmin kipinän kyteväenä. Täytyy vaan heti todeta, että ikävä tulee matkan varrella esitettyjä sellaisia hienoja ja himokkaita kappaleita kuten Luulosairas ja Perhoshiiruli.

Näin vasta viime lauantain, siis jo viikon rullanneen esityksen. Ilma oli hiostavan paahtava. Tummiä poutapilviä olisi kaivannut. Katsomossa vilahteli monia tuttuja menneitten vuosien näyttelijöitä. Kirakka olikin fiksusti kutsunut entiset esittäjänsä 20-vuotiskekkereihin.

Kirakan näyttämö on uusittu. Tilaa on kuin suuremmissakin saleissa. Onneksi paikkaan olennaisesti kuuluva lampi on jätetty näkyviin. Suuri näyttämö sallii mukavasti eri tapahtumien esittämisen samanaikaisesti.

Naiset pitävät tämänkin näytelmän vauhdissa. Miehistä jää mieleen, että he päägigolo Esko Latvaa lukuun ottamatta ovat yleensä tolkkottomasti humalassa. Tämä on saattanut huvittaa 30-luvulla, mutta oikein ei enää. Toivottavasti katsomossa ei istunut Euroopan unionin puheenjohtajamaahan tutustumaan tulleita eurooppalaisia.

Sanni Suvila Kirstinä toimi topakasti. Hänen ohellaan koko Leivon perheen naislaani pelasi hyvin yhteen. Ajoitukset osuivat paikalleen.

Tarina soljui. Vaikkei ollutkaan lukenut kirjaa eikä nähnyt elokuvaa, loppu oli helppo arvata. Naiset ovat lopulta kuitenkin vähän yksinkertaisia. Nykyaikaan peilaten hämmästyttää, että tämän on naiskirjailija kirjoittanut. Tai sitten en vaan ihan kaikkea ymmärrä!

Näytelmän musiikki toimi. Jo letkeät lämmittelytahdit olisivat kelvanneet naapurisaaren jatsiteltaan. Näyttelijät, erityisesti naiset lauloivat tuttuja iskelmiä jopa stemmoissa. Näillä lauluilla olisi voinut pärjätä tangokarnevaalien karsinnoissakin.

Vaimokkeen tarinahan on aivan älyvapaa. Se elää vitseillään, sutkautuksillaan hassuilla humalaisillaan ja mukavalla musiikillaan semminkin, kun taitavat soittajat oli tuotu alas yleisön eteen. Se mihin se voisi kompastua, on huonosti ympäristön akustiikkaan sopiva ja tuon tuosta reistaileva äänentoisto.

Mukavat teatterikelit ja Vaimokkeen menestys taannevat ensi vuodeksi ventin.

pajen